

Střední průmyslová škola strojní a elektrotechnická v Liberci? To je pojem. Jméno této věhlasné školy dalece přesahuje hranice Liberce a dokonce i hranice České republiky. Kořeny této instituce navíc sahají hluboko do historie, hlouběji, než si kdo z nás může pamatovat. V té době ještě neexistovalo ani Československo! A co je tím tajným receptem, díky kterému se nám tento klenot zachoval až do nynějších dní? Projděte se někdy Masarykovou ulicí a pohleďte této budově do tváře. Vysoko nad vchodem, téměř na vršku budovy, spatříte štít. Štít s nápisem „Viribus unitis“. A to je ono. Tímto heslem se řídila škola po generace a právě díky společnému úsilí pedagogů a studentů zde stojí dodnes. Během těch dlouhých 140 let vychovala škola řadu vynikajících odborníků a pro mnoho z nich znamenala startovní čáru nejen pro vysokoškolská studia, ale také pro další osobní cíle.

Tento rok si připomínáme její výročí, ale škola není dobrou školou sama o sobě. Je to o lidech. O vynikajících lidech. O pedagozích, kteří do učení dávají vedle vědomostí i něco ze sebe. O studentech, kteří jsou hrdí na to, že zde mohou studovat. A o absolventech, kteří už vědí, jak důležitou úlohu měla tato škola v jejich dalším počínání a nebojí se to říci světu.

I já jsem měla to štěstí být studentkou této školy a jsem na to velmi pyšná. S nadšením vzpomínám na vtipné hodiny deskriptivní geometrie s panem Kirschnerem, dvouhodinovy matematiky se vždy usměvavou paní Jirsákovou, zábavné hodiny českého jazyka s panem Krotilem nebo napínavé okamžiky při hodinách zeměpisu s tehdejším panem ředitelem Šormem. Kdybych však měla možnost zmínit pouze jednoho člověka, tak by jím pro mě byl Tomáš Kazda. Mladý učitel informatiky, který vždy dokázal zaujmout, naučit a hlavně inspirovat. Díky svému aktivnímu přístupu byl navíc motorem různých projektů, aktivit a her na školních akcích, které se tak staly nezapomenutelnými. Možná i proto mám nejkrásnější vzpomínky na školní akce mimo lavici - harmonizační dny, cyklistický kurz, dny otevřených dveří a třešničkou na dortu je bezesporu maturitní ples L4P4. Vzpomínek je jednoduše spousta, čtyři roky je dlouhá doba. Nejdůležitější je však nezapomenout. Nezapomenout, co všechno mi tato střední škola poskytla, a že i díky ní jsem se stala tím, kým jsem dnes. I proto s potěšením přijímám pozvání na ples absolventů, kde budu mít osobní možnost za to vše poděkovat.

Věra Dráhová